

fuldbyrdede Forbrydelse; og med Følge ubtalt, at en saadan ikke foreligger, medmindre alt det er indtraadt, som ifølge Loven udtræves til samme.

Hvor Lovens Begreb om en Forbrydelse derfor forudsætter, at en bestemt udbortes Følge er indtraadt, f. Ex. ved Drab, at et Menneske er blevet berøvet Livet, maa denne Følge være indtraadt, førend Lovens Straf for Drab kan anvendes; om Forbryderen end har gjort Alt, hvad det var hans Hensigt at foretage for at berøve den Anden Livet, foreligger der kun et Forsøg paa Drab, naar Hensigten ikke er opnaaet, og det, selv om det skyldes reent tilfældige Omstændigheder, at Døden ikke blev en Følge af Gjerningen. De Ord, hvori denne Tanke er udtrykt i Udkastets § 42, „om end Gjerningsmanden har gjort Alt, hvad der fra hans Side udfordres til dens Iværksættelse“, ere imidlertid neppe aldeles correcte og foreslaaes derfor omhytte med „hvad det var hans Hensigt at foretage til Udførelsen af det forbryderiske Forsæt. (Endring Nr. 11.)

Uagtet Lovudkastet under den ovenomhandlede Fastsættelse og Begrænsning af Forsøgsbegrebet ikke har troet at burde indlade sig paa alle de Spørgsmaal, hvortil samme i Anvendelsen kan give Anledning, er der dog som allerede i Indledningens antydet skeet en Undtagelse herfra i en enkelt Retning. Det møder ikke sjældent, at den, der staaer i Begreb med at iværksætte en Forbrydelse, af Uvidenhed eller Feiltagelse anvender Midler, der ere uskikede til at tilvejebringe den tilsigtede Virkning, og at hans Gjerning saaledes bliver uden skadelig Følge. Lovudkastets § 43 første Stykke har givet bestemt bekræftende Svar paa dette Spørgsmaal. Maa det nu vistnok ogsaa erkjendes, at denne Besvarelse vil være rigtigst i de hyppigst i Livet forekommende Tilfælde, hvori Brugten af de saakaldte uqualificerede Midler har medført, at den tilsigtede Forbrydelse ikke blev fuldbyrdet, troer Udvalget dog, at hverken Videnskab eller Retsspraxis kunne siges at være paa det fuldkomne Rene med Bedømmelsen af alle de Tilfælde, som her kunne møde, og da Lovudkastet saaledes her turde være

kommet ind paa en Vej, som det ellers med Omhyggelighed har undgaaet, skal Udvalget foreslaae, at Ordene „og det endog om Fuldbrydelsen var umulig, fordi han af Uvidenhed eller Feiltagelse havde anvendt ubrugbare Midler“ udgaae. Spørgsmaalets Besvarelse i de enkelte Tilfælde vil herved være overladt til Fremtidens Løsning. (Endring Nr. 13.)

3 Forbindelse hermed foreslaaer Udvalget en ny Redaction af Resten af § 43, første Stykke. (Endring 42.)

Femte Capitel.

Om Deelagtighed i Forbrydelser.

Det righoldige Stof, der er Gjenstand for dette Afsnit af Lovudkastet, er i samme behandlet med stor Omhyggelighed, og de herhenhørende tilbeels meget vanskelige Begrebsbestemmelser udviklede med Skarphed og Klarhed i Tanke. Lovudkastet giver ikke blot Regler for de forskjellige Hovedformer, hvorunder Medskyld kan fremtræde som samtidig, foregaaende eller efterfølgende Meddeelagtighed, og den forskjelligartede Bistand, der kan ydes (physisk eller psykologisk Meddeelagtighed), men beskæftiger sig ogsaa med den Indskyldelse, som det maa udøve, om Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet eller ikke, og om Aarsagen hertil er Deeltagerens Opgiven af det forbryderiske Forsæt, eller maa søges i andre Omstændigheder. Ved Siden heraf indeholder Capitlet derhos Bestemmelser om Complot og om Bander, samt om den Forpligtelse, der kan paahvile Borgerne til ved Angivelse eller anden Virksomhed at forhindre Forbrydelser.

I hvorvel nu Udvalget i det Hele maa bifalde de Grundsætninger, hvorefter denne Deel af Lovudkastet er ubearbejdet, saa at de Forandringer, der ville blive bragte i Forslag, ikke ville komme til at gaae ud fra nogen principiel Uoverensstemmelse, har det dog fundet, at Behandlingen var altfor skyldig, og navnlig troet, at der ikke turde være tilstrækkelig Anledning til at opstille særlige Regler om Dan-